

inddrages, uden at Forretningerne kommer til at lide derunder — og der tænker jeg særlig paa, at Embedsforretningerne i særdeles høj Grad maatte bestrides ved private Fuldmægtige —, saa bør en Inddragelse ikke finde Sted. Lige saa villigt som jeg slutter mig til den højtærede Minister i det Forslag, han nu har stillet, lige saa bestemt vilde jeg være hans Modstander, hvis der fremkom Forslag, som gik i den Retning, jeg nu sidst omtalte. Jeg siger dette, fordi den ærede foregaaende Taler fremkom med et Ønske om, at et af Dommerembederne i Frederiksberg Birk skulde nedlægges. Det tror jeg ikke lader sig gøre, uden at Forretningerne i høj Grad vilde komme til at lide derunder. Frederiksberg er allerede med 3 Dommere meget svagt betjent i Forhold til København, som Frederiksberg dog nærmest maatte sammenlignes med, da der er Tale om Hovedstadsforhold begge Steder, men Frederiksberg er yderligere svagt betjent i Sammenligning med det øvrige Land. Naar man tager Hensyn til Kommunens Indbyggerantal, tror jeg visselig, at Frederiksberg med 3 Dommere er svagere betjent end alle Jurisdiktioner i det øvrige Land, Aarhus alene undtaget. Jeg vilde derfor paa Forhaand være betænkelig ved, at det ene af Dommerembederne paa Frederiksberg blev nedlagt. Det vilde i alt Fald kræve en ganske alvorlig Overvejelse, og jeg vilde, det kan jeg sige allerede nu, ikke paa nogen Maade kunne gaa med til en saadan Nedlæggelse, hvis den vil medføre, at man paa Frederiksberg maatte nøjes med i stort Omfang at faa Forretningerne besørget af private Fuldmægtige, medens man i København faar dem besørget af Embedsmænd, som kan gøre en stor Indsats af personligt Arbejde og væsentlig selv i egen Person kan bestride deres Embede. — Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

**Gunnar Fog-Petersen:** Jeg kan anbefale Lovforslaget, men jeg kan heller ikke rose Ministeren for det Mod, han har vist ved at nedlægge et Embede i sin egen Kreds, og jeg tror heller ikke, der vilde være Ørenlyd for en saadan Ros her i Tinget, hvor sikkert alle Medlemmerne følger med sig selv, at de vilde være hævet over de Anfægtelser, som jeg forstaa Ministeren dog har været inde i. Men det er jo ganske sikkert ikke nok med Stubbekøbing. Der er for mig ingen Tvivl om, at der mange Steder i Landets Retskredse sidder Dommere, som har alt for

lidt at bestille, som kunde overkomme større Retskredse, som kun har en Brøkdæl af det Arbejde, som f. Eks. Dommerne i større Provinsbyer maa udføre. Jeg tror derfor, det bliver nødvendigt at gaa videre ad denne Vej, naar der er Lejlighed dertil, og jeg vil tilsige Ministeren mit Partis Støtte til Bestræbelser i den Retning.

**Justitsministeren (Bytter):** Jeg takker de forskellige ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget. Det ser altsaa ud til, at det vil faa en let Gang gennem Tinget. Selvfølgelig er det ikke min Mening at forlange Ros, fordi dette Embede foreslaas nedlagt; men et Lovforslag kan jo godt undertiden gøre en ondt, selv om man fra alle Sider er enig om, at det bør fremmes. Skal nogen i denne Sag have Ros, saa er det Befolkningen i Stubbekøbing, fordi den, uagtet den mister en Dommer, dog har forstaaet, at det var urimeligt at beholde ham, og Befolkningen har altsaa ikke søgt at faa sin Rigsdagsmand til at paavirke Justitsministeren i denne Sag. Derimod kan jeg ikke gaa med til, som et æret Medlem sagde, at rose Beboerne i Nykøbing Falster, fordi de med fuld Honnør er gaaet med. Det er ikke saa underligt, at denne By gaar med med fuld Honnør, da den jo beholder sin Dommer; det er ingenlunde sjældent, at en By gaar med med fuld Honnør, naar den faar en Retskreds lagt ind under sig; det synes jeg altsaa ikke fortjener særlig Ros. Men det er for saa vidt ogsaa ligegyldigt; det vigtigste er, at Sagen gaar igennem, og det tør jeg altsaa haabe, den gør.

Det ærede Medlem for 2den Kreds (H. P. Jensen) spurgte om Frederiksberg. Jeg tror, han mente, at § 2 drejede sig derom, men det er ikke Tanken med Paragraffen. § 2 er kun en formel Ændring af Loven. Det ærede Medlem spurgte imidlertid under Henvisning til, at en Dommer er død derude, om der ikke her kan spares en Dommer, da man jo har kunnet nøjes med to Dommere en Tid lang. Jeg maa sige, at jeg har ogsaa været inde paa den Tanke, og vi har derfor ikke foreløbig besat Embedet, men har i nogle Maaneder ladet det bestride ved Konstitution for at se, hvilket Indtryk man fik deraf. Dette Indtryk har været forskelligt. For mit Vedkommende har det været, at det er blevet min personlige Mening, at to Dommere derude er nok; men det er ikke den al-